

LA CAMPANA DE GRACIA.

A LA FEBRE GROGA.

Als peus de vosté senyora. Disposi. Aquesta ciutat es de vosté. Torni per Corpus. Vingui á véure 'l monarcas Gracias. Espressions á la familia.—Aixó uns que tenen por que si no hi quedem bé s' enfadi y un altra any torni.

¡Arri! ¡Uix! ¡Poca vergonya! Lo dia que la tornem á véurer per aquets barris se recordará de nosaltres! ¡Ahont vá aixó! ¡Mala vella! ¡Arri al diable! ¡A matar monarcas!—Aixó uns que tenen por que, si está contenta del tracte que li havém fet, l' any que vé torni.

—Ho diu la vinguda aquesta
D' aquest rey, deya ahí un cabo,
Si un clavo saca otro clavo,
Una pesta á un altra pesta.

Ja no tenim Febre groga, ja ho veuen, al menos, si la tenim, no la tenim oficial, y, aixó de las febres me sembla qu' ha de fer com los militars quant tractan de pronunciarse; quant no hi ha graus ho déixan córrer.

La solució de la Xarada del número anterior es lo color de la Febre que se 'n vá ara, lo de la corona que no ha de portar lo Duch d' Aosta, y lo dels galons y las estrellas que fan fer tants disbaráts als que 'ns governan.

Es A-MA-RI-LLA.

Avuy se canta 'l Te-deum de la Febre groga; pero de la daurada, la blava, la verda y la de color de taronja, que son com si diguessim la de l' ambició, empleomania, y pillastre-rias...

D' aquestas, encara que 'ls ho diguin, no ho creguin, perque no 's cantarà may.

Quant vá saber que rey era
Diuhén que 's vá desmayar
¡Oh! Aixó no es res; quant ja ho sigui,
Allavoras ho veurá.

Per los pochos dias que faltan, á nosaltres nos sembla que 's podria esperar que passés la Febre aostina, que ha entrát detrás de l' altra, y allavors se podia cantar un sol Te-deum per totas duas y sempre estalviabam gastos.

—Es estrany, deya un monárquich
Fill de la situació;
Un xicot fi, sabi, guapo,
Honrat, bó, y ningú 'ns lo vol.
¿Oy que si es cert fóra llástima?
—Si aixó fós cert, si senyor.

CEMENTIRI DE LA FEBRE.

Epitafis.

I.

ALS ENTERRADORS.

Aquí jauhen bons y morts
Uns que estavan sans y vius,
Y que han mort per los motius
Que avuy fan de tants las sorts.
Tant vivian, vius, de morts,
Que en lo víure han vist tropells,
Puig no fent de morts farcells,
Perque no havém mort nosaltres,
Per no podé enterrá als altres
S' han hagut d' enterrá ells.

II.

ALS INGLESOS.

Com que sense l' acreedor
L' home no pot ser inglés,
Aquí la Inglaterra en pés
Jau estesa perque ha mort.
Sense Sirs no hi ha Milor,
Y ara 'ls Sirs ja 'ls has vist prou,
L' un perque no ha cobrat sou,
L' altre perque ha mort fa mesos,

Aquí han mort tots los inglesos
Fins que algú 'n fasi un de nou.

III.

ALS CARRILS.

Aquí jauhen los carrils
Del voltant de Barcelona,
Que han portat en poca estona
Mólta gent guanyant mólts mils.
Ara aquí jaurán tranquils
Sens saber quasi que fé;
Lo que ells van cobrá en diné
Diu que no cap ja á las llistas;
Pero per ço 'ls accionistas
No cobrarán ni un calé.

IV.

A LA JUNTA D' AUSSILIS.

Tú que passas, mortal, vés
Y ja cal que t' espavilis,
Perque la junta d' aussilis
Te vol demanar dinés.
Morta en necessita més
Que no pas obrant activa,
Perque si ara 'l Duch arriba
Segons diuhén á reynar,
Si á la reynant va aussiliar
¿Qué ha de fé ab lo rey que arriba?

V.

A LAS TENDAS DE CAMPANYA.

Aquí jauhen unas tendas
Que diu que eran de campanya,
Y que han fet véurer la Espanya
Ab que 's vá gastant las rendas.
Prou fins ara aquestas prendas
Havém vist al Tibidavo,
Y aixís de trovar acabo,
Que, si bé tot pot cambiar,
per protegí 'l militar
No cal pas Gonzalez Bravo.

VI.

A LA SEMPRE VIVA.

Aquí jauhen drets y torts
Y del modo qu' han pogut,
Uns que mentres han pogut
Sempre han fet caixas de morts.
Han tocat tots los resorts
Perque no 's moguéis lo mal,
Demanantli mólt formal
Un aucell per cada gavia,

La febra que va y a que vé.

A totas duas ; LA DE FUM!

Y no podent ser, de rabia
Han rebut lo cop mortal.

VII.

A LA FEBRE GROGA.

S' acaba ara d' enterrar
La que cruel, ab cor tant dú,
Fent tant mal, no ha mort ningú
Dels que havia de matar.
Bé un republicá al passar
Pot plorar semolant desgracia,
Puig trovantse sens cap gracia
En los seus últims moments,
Matá unas Constituyents,
Al matá á la democracia.

LO FOSSER.

LO PARTÍT DE LAS CAMPANAS.

A deixar vaig ben probát
Ab quartetas catalanas
Que 'l partit de las campanas
Sempre fôu la LLIBERTAT.

En aquell temps, gran y bo
Per nostra patria ara esclava,
Ja un Pere 'l cruel destrossava
LA CAMPANA DE LA UNIÓ.

La invasió estavam sufrint
Mes bárbara que 's relata,
Y tocava la HONORATA
Contra 'l Borbó Felip quint.

Dedicada á la plegaria
Una 'ls neos n' han volgut,
Y, esquadada, ab veu d' ambut
Respon la CAMPANA EULARIA.

Quant un estudiant demana,
Per correr, riure y fé 'l gat,
Un dia de llibertat,
No vá al aula, y fá CAMPANA.

La mes falsa democracia,
Decretant quintas, provoca,
Y contra las quintas toca
La gran CAMPANA DE GRACIA.

Tres cops en Ruiz Zorrilla
Defensar vol la corona,
Y, á cada un dels cops que dona,
Se romp una CAMPANILLA.

Se 'n vá avuy per fi la Peste,
Quant van á entrar las *marmotas*,
Y avuy las CAMPANAS totas
S' alzarán per tocá á festa.

Queda donchs aixis probat
Ab quartetas catalanas
Que 'l partit de las campanas
Sempre fou la LLIBERTAT.

Vinga donchs qui democracia
Y salut y pau desitxi;
Vinga y dos quartos esquitxi
Per la CAMPANA DE GRACIA.—LO CAMPANER.

EPIGRAMA.

—Qué patia quant tenia
Obligacions del carril.
—¡Donchs y aixó, que va comprarlas?
—Hi havia d' aná á las cinch.

Mólts se queixan de que hi hagi tants re-
publicans á Espanya y jo dich que si dura
gaire aquesta miseria, los republicans se tor-
narán *descamisats*, que es lo que més temo.

CANTARELLAS.

Si algun gat per carambola
Trova 'ls drets individuals,
A més de darli las gracias
Se 'l nombrará diputat.

Entre Olózaga y en Prim,
En Rivero y Montpensier,
Prefereixo al moro Musa,
Que es més formal que tots ells.

Pensa, si volias pinyas
Per dú 'l re-y assegurat,
Pensa, Prim, que, si vols pinyas,
Té las haurás d' espinyar.

JOSEPH CADEFERRO.

REPICHS.

Un dia d' aquets varem passar per la plassa
de la Constitució, y varem véurer que alguns
homens á dalt d' escalas, ab una galleda d' ai-
gua y una escombra, mullavan la pedra de la
casa popular.

Com que densá que hi há 'ls progresistas
s' havia entervolit una mica, alló que diu Con-
stitucion, debian rentarla.

¿Saben que lo número trenta tres 's va fent
célebre?

Es el número dels anys que vá tenir Cristo.
L' any trenta tres, va morir l' absolutisme,
morint Fernando VII.

Lo més famós article de la Constitució, es lo
trenta tres.

Trenta tres varen ser los diputats que no
van votar.

Y per últim: en una llibrería de Madrid vé-
nen un tractat per guisar los macarrons, de
trenta tres maneras.

¿Si quant se romp una *prima* de guitarra fá
un pet; lo dia que 's rompi en *Prim* que no es
de guitarra... ¿Qué suchcehiria?

S' admetan respostas per lo próxim nú-
mero.

¿Han vist quina taleya ab las cosas grogas?
Surts al carrer y veus entorxats y galons.
Parlas de política y 't portan corona.

Te cambian lo rector de la Uiversitat de
Madrid y diu que 't posan un Zafra de la si-
tuació actual.

¿Qué 's pensan que no ho sabiam que 's diu
safra y treuhen l' acent per no espantarnos?

París se 'ns afigura la *Concha* del apuntador
en un teatro.

Tot voltant hi ha l' artillería prusiana, que
pot ser lo coro ab las bocas obertas.

No falta si no que cantin un coro infernal.
Lo dia del bombardeig comensan.

—Home, la meva dona té caprixo per véu-
rer un hulano. ¿Com ho faria per trovarne un?
—Aixó ray; dígalí que mengi á la francesa
y de segur se 'l trova á la sopa.

La mestressa de una fonda de París ha fet
imprimir targetas ab lo següent anunci:

«Avis á n' als viatgers inglesos que vulgan
gosar del siti.

»Habitacions comodas. (Enterament á cu-
bert de bombas.)

»En la fonda 's trovará un servey especial
de carruatjes per anar á visitar totas las forti-
ficacions.

»Notas. Per sa situació especial aquest es-
tabliment está fora de alcans de toda classe de
proyectils.

»Hi ha quartos á n' al soterrani pe 'ls viat-
gers que sigan impresionables.

Surt un pobre home que dona una pallissa
cada dia á la dona, Déu sap porque, y 'l tan-
can per boig.

Pero vé l' rey de Prussia que mata 300,000
homes per pendrer la Alsacia y la Lorena y
tothom diu:—¡Oh quin gran rey!

De resultas de no haver volgut ningú ma-
carrons, lo dia que 's vá elegir lo monarca, diu
que tot los mossos de las fondas varen haver-
sels de menjar per forsa.

¡Ah! ¡Amigo! ¡Que prenguin paciencia! ¡Tam-
bé los espanyols hem de menjarnos los que no
vólen á Italia.

Contan que un militar, llegint l' altre dia lo
nostre estimat colega lo *Ponton*, vá dir:

—Quant lo rey siga á Espanya ja hi haurá
Pontons ja; pero serán de fusta.

Aixó era en un café, y, un republicá que hi
havia en una taula de mes avall, que llegia la
Campana, vá contestar:

Quant lo rey torni ja hi haurá *campanas* ja;
pero serán de bronso.

EPIGRAMA.

L' altre dia un tal Boldú
Deya á n' al meu oncle Joan:
—Lo que es jó, 'l rey, si que tant
Me l' estimo cuit con cru.
L' oncle, que no he vist ningú
Que 'l cremi mes un cap vuit,
—No; vá di, aixó es un descuit,
Que després nos fa la lley;
Lo que es jó, en parlant de rey,
Rey per rey, que 'l portin cuit,

LO NEBOT.

AL REY NOU, Y A TOTS LOS PEIXOS GROSSOS.

FELICITACIÓ.

¡Viva Espanya ab honra!
—Crit de Cádiz.—

Salut, Duch Amadeo... ¡no 't dich 'l de la Crosta
per pó qu' no 'm fusellin, ó 'm fiquin al Ponton....
Salut una y mil voltas! ¡Salut y forsa pelas
guanyadas d' aquest Poble, qu' per son rey no 't vell!

Xiquet de Reus, salute ton cor tant patriòtic...
devant de tú jo 'm postro y 'm caich de genollons,
veyent la sort tant grossa que 'ns portas á l' Espanya,
y com pe 'l bé ne miras de tots los Espanyols!

Serrano... que 'ns regentas, ficat dins de l' gabia,
cobrant en dolse mesos de nou á deu milions...
saludo 'l patriotisme qu' dins ton cor se arrela
y que 'l puesto 't conservi demano á n' el rey nou!

Topete, tú, Topete que 'ts l' amo de la Escuadra
y en cartas sols te pintan ab lo semblant plorós...
al rey vé á buscarne, fos cas qu' te enviessen
á veure aquellas Islas, ó bé á Fernando Póol!

Ruiz Zorrilla l' héroe... la cara boniqueta
que 'n lo Congres vas dirne qu' al Duch tant sols ne vols,
devant de sa presencia, t' humillas y hasta imploras
que 'l puesto qu' tú ocupas te 'l deixe ab doble sou!

Y tu, Balagué insigne...? Poeta que guanyavas
cada any una englantina ó bé una viola d' or,
te 'n vas al Duch de Aosta, dihentli ab tò patétich
«Italia y Catalunya desd' are serán dos!

Ministre de la Hisenda, lo acérrim Figuerola
que sembla que 't proposas dur sám á tot lo mon;
al punt que 'l rey ne vinga tú hi vas y l' hi preguntas
si vol que per dos mesos remenis lo turro?

Y tú, Castelar digne, que miras per lo Poble
y vols que ne conservi lo puesto qu' l' hi toch,
m' ajunto ab tú y esclamo, cridant hasta escanyarme,
«¡Viva la Espanya ab honra y tots los Espanyols!

PAU ROSELLA.

XARADA.

Hi ha *primeras* de paper,
Hi ha *segonas* per guardar,
Y ab *primeras* pots pegar
Si ab *segonas* pó pots fer.
Hi ha *terceras* per poder,
Cantantlas un castellá,
Fer dormí un noy, quant voldrá
En lo bresol despertarse,
Y *quartas* per ponderarse
La vergonya que ara hi ha.
Lo meu tot es á la Esquella
Y á n' al cap del qu' ara 'ns mana,
Y ab tot y aixó la *Campana*
Vos diu que es vianda novella.
Vindrà aquí, ab prou mala estrella,
Si es que venint desatina.
Es una persona fina
Que luego coneixeréu...
¡Ay ay! ¡No ho endevineu?
¿Qué vá que 'n Prim ho endevina?